

Tilkinin Ay Işıđı Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Ay Işıđı Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Yüksek ağaçların fısıldaştığı sessiz bir ormanda, Ember adında küçük bir tilki yosunlu bir patikada yürüyordu. Kızıl tüyleri akşam ışığında yumuşak ve turuncu parlıyor, ucu beyaz gür kuyruğu merakla sallanıyordu. Serin havayı kokladı ve başını yana eğdi. Patikadan uzakta, daha önce hiç gitmediği bir yerde, ağaçların arasında bir şey parlıyordu.

Ember, parıltıyı eğretili otlarının ve devrilmiş kütüklerin arasından izledi ve sonunda yaşlı bir meşe ağacına gizlenmiş küçük ahşap bir kapı buldu. Kapı aralıktı. İçeride raflar duvarlara merdiven gibi tırmanıyor, her boyuttan kitapla dolup taşıyordu. Yuvarlak pencereden ay ışığı süzülüyor, her kitap kapağı gümüş ve mavi pırıltılarla parlıyordu.

İçeri adım attı ve soluğu kesildi. Sayfalardaki sözcükler, kâğıda konmuş küçük ateş böcekleri gibi yumuşacık parlıyordu. Ama Ember onları okumaya çalıştığında harfler kıpırdıyor ve dans ediyordu. Birbirine dolanmış kurdeleler gibi görünüyordardı, sözcüklere hiç benzemiyorlardı. Gözlerini kısıp baktı, sonra iç çekti. "Keşke ne söylediğinizi anlayabilsem," diye fısıldadı kitaplara.

Ember bir hafta boyunca her gece kütüphaneye gitti. Siyah uçlu patileriyle sayfaları usulca çevirip parlayan kıvrımları inceledi. Bazı sayfalarda bulutların üzerinde yüzen kaleler vardı. Bazılarında ise yokuş yukarı akan nehirler görünüyordu. Sözcükler parlak ve güzel kalıyordu, ama ne kadar dikkatle baksa da ona hiçbir anlam ifade etmiyorlardı.

Bir gece küçük kütüphaneyi yumuşak bir vınlama sesi doldurdu. Bir baykuş gölgelerden süzülüp eğri bir rafa kondu. Küçük yuvarlak gözlükler takmış, boynuna koyu mavi bir atkı sıkıca sarmıştı. Altın renkli gözleri Ember'e sevecenlikle kırpıştı. "Kafan karışmış görünüyorsun, küçük tilki," dedi. "Yardım edebilir miyim?"

Ember'in kulakları dikildi. "Ah evet, lütfen!" dedi. "Sözcükler öyle parlak ki, ama tek bir tanesini bile anlayamıyorum." Baykuş yanına atlayıp açık kitaba baktı. "Bunlar ay yazısı," dedi. "Yalnızca geceleri parlar ve iki arkadaşın birlikte yüksek sesle okuması gerekir."

Baykuş boğazını temizleyip okumaya başladı. "Bir zamanlar, tıpkı buraya benzeyen bir ormanda gizli bir kapı açılmış." O konuşurken parlayan sözcükler sayfadan yükselip havada döndü. Ember, kitabın üzerinde ışıktan yapılmış minicik bir kalenin süzüldüğünü görünce soluğu kesildi. "İşe yarıyor!" diye haykırdı. Baykuş gülümsedi. "Hikâyeler, arkadaşlar onları paylaştığında canlanır."

Gece gece birlikte okudular. Ember, eski şarkılar mırıldanan dağları ve fener gibi parlayan denizleri öğrendi. Büyük bir ağacın köklerinin altındaki, tavşanların kendi kütüphanelerini tuttuğu bir şehri öğrendi. Her sayfada baykuş çeviriyor, Ember ise kehribar rengi gözleri fal taşı gibi açılmış, ay ışığında parlayarak dinliyordu.

Bir akşam Ember gümüş iplikle ciltlenmiş bir kitap buldu. Kapağındaki sözcükler hepsinden daha parlak ışıldıyordu. "Bu özel bir kitap," dedi baykuş usulca. Ay'ın içindeki, tilkilerle baykuşların uzun zaman önce hikâyeler paylaştığı gizli bir dünyayı okudu. Ember'in kuyruğu sevinçle kıvrıldı. "Bu bizim gibi!" dedi.

Ama gümüş kitabın son sayfası solmuş ve donuktu. Harfler, ay ışıkları tükeniyormuş gibi zayıfça titreşiyordu. "Olamaz," diye fısıldadı Ember. "Hikâye kayboluyor." Baykuş yaklaşıp sayfayı inceledi. "Onu gerçekten önemseyen bir okuyucuya ihtiyacı var," dedi. "Onu bitirmeye cesaret edebilecek birine."

Ember derin bir nefes aldı. Patisini sayfaya koydu ve ay yazısını kendi başına seslendirmeye çalıştı. Önce harfler kıpırdadı. Sonra yavaşça bir sözcük sabit ve net bir şekilde parladı. "B-ü-y-ü," diye okudu. Baykuş kanatlarını çırpı. "Başardın!" diye sevindi. Onun yardımıyla gerisini okudu ve sayfa yeniden ısıltı ısıltı parladı.

Gümüş kitap, her kapının ardında saklı d nyaların, onları a maya yetecek kadar meraklı olan herkesi beklediğini anlatıyordu. Ember, k t phanenin ba ından beri o d nyalardan biri oldu unu fark etti. "Okumak ger ekten kapılar a ıyor," dedi. Bayku  bilgece ba ını salladı. "Ve her kitap bir kapıdır," diye yanıtladı. "Yalnızca sayfayı  evirecek cesarete ihtiyacın vardı."

O geceden sonra Ember ve baykuş, yıldızlar çıktığında ay ışığı kütüphanesinde buluştular. O, küçük yosun yeşili çantasında yeni kitaplar taşıyor, baykuş ise gözlüklerini ve atkısını getiriyordu. Birlikte ejderhaları, kuyruklu yıldızları ve gizli bahçeleri okudular ve her hikâye, paylaşıldığı için daha da parlak ışıldadı.

Haber ormana yayıldı. Kısa süre sonra başka hayvanlar da meraklı ve utangaç bir hâlde küçük meşe kapıya süzöldüler. Ember her birini sıcak bir gülümsemeyle karşıladı. "Gelin," dedi. "Birlikte okuyacağız." Baykuş en küçük konuklar için çeviri yaptı ve kütüphane, gümüş ayın altında yumuşak baykuş sesleri, fısıltılar ve mutlu iç çekişlerle doldu.

Ember her geen geceyle daha cesur ve daha bilge oldu. D nyanın gizli yerlerle dolu olduėunu ve nezaketle merakın bunlardan herhangi birini aabileceėini  ğrendi. Bazen h l  zor bir s zc kte baėını yana eėerdi, ama asla pes etmezdi. "Her sayfa bir ser vendir," derdi baykuėa, o da aynı fikirdeydi.

Ve böylece yaşlı meşe ağacındaki küçük kütüphane her gece hâlâ parılıyor, içeride ne olduğunu merak eden herkesi bekliyor. Ember ve baykuş yan yana oturup ay iyice alçalana dek okuyorlar. Hikâyeler onlara saklı dünyalar açtı ve dostlukları her sayfayı daha da parlak ısıttı. Kapı her zaman açık. Gelin ve okuyun.